

Otniel – un judecător exemplar – Arthur Maurice Salvay Gooding Un model pentru oameni responsabili și pentru bărbați tineri

Versete călăuzitoare: Judecători 3.5-11

Introducere

Capitolele introductive ale cărții Judecători ne fac cunoștință cu acei trei vrăjmași ai lui Israel, cărora Dumnezeu le-a îngăduit să-i provoace și să-i supună pe israeliți:

1. Primul vrăjmaș se numește Cușan-Rișeataim, al cărui nume înseamnă „Întuneric de dublă răutate”, o imagine potrivită pentru stricăciunea lumii.
2. Al doilea vrăjmaș este Eglon, împăratul Moabului, care înseamnă „urâtenia cărnii”.
3. Al treilea vrăjmaș, în sfârșit, este Iabin, împăratul al cărui loc este pe dealuri și are sub el împărați mai neînsemnați. El reprezintă căpetenia autorității văzduhului, duhul care lucrează acum în fiii neascultării. El are sub-împărați, care în Epistola către Efeseni se numesc: „stăpâniri, autorități, stăpânitori ai lumii întunericului acestuia, puterile spirituale ale răutății în cele cerești” (Efeseni 6.12).

Acești trei vrăjmași – (1) lumea, (2) carnea, (3) diavolul – sunt potrivnicii de care poporul lui Dumnezeu trebuie să se despartă și împotriva cărora trebuie să lupte, dacă vrea să-și apere proprietatea și să trăiască biruitor pentru Dumnezeu.

Amestecarea duce la prietenie cu lumea

Judecători 3.5-7: Și fiii lui Israel au locuit printre canaaniți, hetii și amoriți și fereziți și heviți și iebusiți. Și au luat pe fiicele lor de soții și au dat pe fiicele lor fiilor lor și au slujit dumnezeilor lor. Și fiii lui Israel au făcut rău în ochii Domnului și au uitat pe Domnul Dumnezeul lor și au slujit baalilor și așereilor”.¹

Traducerea mai bună este: „Ei au slujit baalilor și așereilor”. De fapt, aici nu este vorba că ar fi idolatrizat o îngrămădire de copaci (un crâng, o dumbravă); semnificația unui crâng este mai degrabă aceea, că aici se afla un loc de închinare, unde era cinstită zeița Așera.² Scrierile Vechiului Testament numesc această zeită feminină și „consoartă” sau „însoțitoare a zeului Baal” sau și „împărăteasa cerului”. Acestei „împărăteasa a cerului” îi erau aduse jertfe de mâncare la locurile de cult.

Judecători 3.8-11: Și mânia Domnului s-a aprins împotriva lui Israel și i-a vândut în mâna lui Cușan-Rișeataim, împăratul Mesopotamiei. Și fiii lui Israel au slujit lui Cușan-Rișeataim opt ani. Și fiii lui Israel au strigat către Domnul; și Domnul a ridicat fiilor lui Israel un salvator, care i-a salvat, pe Otniel, fiul lui Chenaz, fratele cel mai mic al lui Caleb. Și Duhul Domnului a fost peste el și el a judecat pe Israel; și a ieșit la război și Domnul a dat în mâna lui pe Cușan-

¹ Nota redacției: Unele traduceri ale Bibliei au: „și au slujit Baalilor și păduricilor (dumbrăvilor)”.

Nota traducătorului: În ebraică *aștarot*, simboluri din lemn ale zeitelor canaanite *Aștoret* (în greacă *Astarte*) sau *Așera* (plural: *așere*), împlântate pe o înălțime, sub un copac umbros, alături de un altar; *stâlpi sacri, crânguri sacre*.

² Nota redacției: Așera: zeița-mamă a canaaniților; plural: Așere: stâlp de cult sau imaginea acestei zeițe.

Rișeataim, împăratul Mesopotamiei; și mâna lui a fost tare împotriva lui Cușan-Rișeataim. Și țara a avut odihnă patruzeci de ani. Și Otniel, fiul lui Chenaz, a murit.

După ce israeliții n-au reușit să nimicească popoarele Canaanului, ei le-au permis acestora să trăiască acolo împreună cu ei. Ei au luat pe fiicele lor de soții și și-au dat fiicele de soții fiilor acestora, ceea ce a dus în cele din urmă la aceea, că au slujit și idolilor lor. – În aceasta există o lecție simplă, pe care ar trebui s-o învețe toți sfinții lui Dumnezeu (adică toți credincioșii adevărați): Dacă mergem în societatea oamenilor acestei lumi, atunci faptul acesta va face ca și afecțiunea noastră să se răspândească printre ei. Simpatia noastră firească, ține minte!, nu cea spirituală. Și, așa stând lucrurile, rezultatul inevitabil al unei vecinătăți strânse este că oamenii se îndrăgostesc între ei și se căsătoresc.

Israelii știa foarte exact că Dumnezeu le poruncise să se izoleze; El le-a spus-o fără echivoc. Chiar și Balaam a vestit de pe vârful muntelui că poporul lui Dumnezeu va locui separat (Numeri 23.9). Dar ei ajung în țară și - fără să se intereseze de porunca lui Dumnezeu – trăiesc acolo printre popoarele stabilite acolo, le admiră fiicele, le iubesc și se căsătoresc cu ele. Fiii și fiicele din poporul lui Dumnezeu se căsătoresc cu oamenii fără Dumnezeu. Pasul următor este repede făcut; dacă trăiești împreună cu un bărbat sau cu o femeie care se închină la idoli, care-și umplu casa și viața cu idoli și lucruri asemănătoare, atunci rezultatul va fi: „Și au slujit dumnezeilor lor” (Judecători 3.6). Acesta este un fapt cunoscut de mult, s-a întâmplat deja de atâtea ori. El începe cu mâncatul și băutul împreună, apoi se căsătoresc și în cele din urmă se închină împreună.

Când Balaam n-a putut să blesteme poporul lui Dumnezeu, el „l-a învățat pe Balac să arunce o cursă înaintea fiilor lui Israel, ca să mănânce cele jertfite idolilor și să curvească” (Apocalipsa 2.14; Numeri 31.16). Secretul succesului împotriva lui Israel n-a fost blestemul din exterior, ci decăderea din interior. Fără îndoială că Balaam i-a recomandat lui Balac să le trimită la ei pe fiicele Moabului, iar ei au mâncat, au băut și au început desfrâul și au slujit dumnezeilor lor. Douăzeci și patru de mii au murit sub mâna pedepsitoare a lui Dumnezeu (Numeri 25.9). Așa de simplu, nu-i așa? Mâncați și beți împreună, vă căsătoriți și deja sunteți fățiș pe drum spre idolatrie. Capitolul zece al primei epistole către Corinteni este foarte interesant: acolo totul se învârtește în jurul mâncatului și al băutului. Aceasta ne spune că mâncatul și băutul merg întotdeauna împreună cu anumite asocieri. Acolo se spune (1 Corinteni 10.1-4b): „Părinții noștri toți erau sub nor și toți au trecut prin mare; și toți au fost botezați pentru Moise în nor și în mare; și toți au mâncat aceeași hrană spirituală; și toți au băut aceeași băutură spirituală, pentru că beau dintr-o stâncă spirituală care îi urma (și stâncă era Hristosul).”

Pavel ne învață aici că oamenii care mănâncă acest fel de hrană spirituală, ar trebui să se comporte într-un anumit fel. Dar el constată: „Totuși cei mai mulți dintre ei nu l-au plăcut lui Dumnezeu” (1 Corinteni 10.5). De ce nu? Citiți următoarele douăsprezece versete și răsfoiți referințele în pasajele din Vechiul Testament: este vorba mereu despre mâncat și băut și comportamentul asociat cu acestea. Ei au disprețuit mana și și-au atras judecata divină. Ei au turnat un vițel de aur și în Scriptură se spune (Exodul 32.6): „Și poporul s-a așezat să mănânce și să bea și s-au ridicat să joace”. Și erau în drum spre idolatrie. Următorul incident are loc cu fiicele moabiților: au mâncat, au băut, au săvârșit desfrâul. Erau în drum spre idolatrie.

1 Corinteni 10 ne arată că existau două locuri unde au mâncat bărbații și femeile: acolo era, pe de o parte, masa demonilor în templul idolilor. Pe de altă parte exista masa Domnului în legătură cu pâinea și cu paharul, care erau pentru masa Domnului (pentru Cină). Cei care mâncau la masa demonilor duceau o viață plină de desfrâu și idolatrie. Viața oamenilor care luaseră loc la masa Domnului era caracterizată de sfințenie și adorarea lui Dumnezeu. – Mâncatul și băutul duc la anumite căi și anumite consecințe. Dacă oamenii trăiesc, mănâncă și beau împreună, atunci fiii

și fiicele lor se căsătoresc și urmarea este îndepărtarea de Domnul. Se înțelege de la sine că vina aparține aici părinților lor, pentru că i-au lăsat să se stabilească printre necredincioși sau au permis necredincioșilor să locuiască la ei.

Judecători 3.6: Și au luat pe fiicele lor de soții și au dat pe fiicele lor fiilor lor.

Aici auzim despre două generații. Generația care a decis să se scoale și să trăiască printre păgâni – ce au făcut ei? Ei s-au căsătorit cu fiicele necredincioșilor și și-au dat fiicele fiilor acestora. Și ei s-au căsătorit deci cu cei nelegiuți? Nu trebuie atunci ca reproșul să revină părinților? – De aici putem să tragem o învățătură serioasă: dragi părinți creștini, mâncați și beți voi cu cei nelegiuți? Cu aceasta nu vrem să spunem că ar trebui să renunțați la mesele comune cu oamenii neconvertiți. Întrebare este mai degrabă: Aveți organizate contacte sociale pur lumești? Vă străduiți continuu să aveți un schimb reciproc strâns cu necredincioșii? Vă simțiți bine în anturajul lor de jur-împrejur? Dacă îi invitați la voi acasă, renunțați așa de mult la lucrurile divine, încât ei să se simtă la voi la fel de acasă cum se simt la ei? Domnește deplină concordanță între voi și ei, între fiicele și fiii voștri și fiicele și fiii lor? Oare unde va duce aceasta? Păi, întâi mâncați împreună, apoi se căsătoresc împreună și astfel, inimile poporului lui Dumnezeu se înstrăinează de Domnul, îndreptate spre treburile lumii, care stau împotriva celor ale lui Dumnezeu. Recunoașterea acestui fapt este pe cât de evidentă, pe atât de simplă. De atâtea ori trebuie părinții să suporte reproșul că ei sunt răspunzători când copiii lor se căsătoresc cu necredincioși!

Cunosc creștini dragi care s-au mutat din cartierul lor, pentru că într-o altă parte a orașului trăiau oameni cu un statut social mai înalt. Uneori, fiii și fiicele lor se căsătoresc apoi cu vecinii. Sau am avut parte să văd că părinții își scoteau copiii de la școala duminicală obișnuită, ca să-i ducă într-o adunare mai mare, cu oferte presupus mai atractive. De ce? Pentru că acolo stăteau pe scara socială cu o treaptă mai sus, pentru că acolo erau oameni de condiția noastră – sau chiar mai bună! – cu care tinerii noștri ar fi putut să se întâlnească. Astfel se întâlnesc acolo, se căsătoresc cu oameni pe care îi cunosc acolo și care de multe ori au o poziție socială mai bună, dar nu sunt convertiți.

Cine poartă atunci răspunderea pentru aceasta? Cei care avansează social. Cei care avansează social în poporul lui Dumnezeu, care vor să se cațare pe scara carierei. Ca să-și atingă această țintă, își vor introduce soțiile și familiile într-o societate în care, foarte firesc, vor mânca și vor bea cu cei necredincioși și vor fi acasă la ei pentru propriul lor avantaj. Apoi, la sfârșit, stau acolo și bocesc când copiii lor se căsătoresc cu parteneri necredincioși și în viața lor contează numai lucrurile lumești.

Disciplinarea din partea lui Dumnezeu este lecția noastră

Ce a întreprins Dumnezeu față de aceasta? Se spune:

Judecători 3.7,8: Și fiii lui Israel au făcut rău în ochii Domnului {tu, dragă cititorule, știi acum ce au făcut copiii lui Israel: s-au căsătorit cu necredincioși} și au uitat pe Domnul Dumnezeul lor și au slujit baalilor și așereilor {consecința inevitabilă}. Și mânia Domnului s-a aprins împotriva lui Israel și i-a vândut.

Prin această „vânzare”, Dumnezeu n-a avut niciun fel de câștig. El nu i-a vândut pe bani, nu ca să se îmbogățească, ci i-a vândut ca sclavi în robie. – Cine a făcut aceasta? Poate credeți că diavolul? În Biblia mea scrie altfel; Dumnezeu a făcut-o. El Și-a vândut poporul în mâinile vrăjmașilor săi – desigur! Dar de ce a făcut El așa ceva? Ca să-și pedepsească poporul. În pasajul acesta există o lecție pe care ar trebui s-o înțelegem: În ziua de astăzi, la problemele din viața credincioșilor, suntem înclinați ușor să facem afirmații ca: Așa ceva se întâmplă uneori; nu se

ascunde nimic mai mult în spate; mi se întâmplă și mie ca și multor altor mii de oameni.

De ce mi se întâmplă aceasta?

În Epistola către Evrei putem să vedem că nu este corect să se răspundă cu un ridicat din umeri la ispitele și greutățile din viața credincioșilor și să se spună: Așa ceva chiar se întâmplă uneori. Nu trebuie nici să disprețuim pedeapsa, nici să ne frângem din cauza ei. Cu toate acestea: „Dar orice disciplinare, pentru acum, nu pare de bucurie, ci de întristare; dar după aceea le dă celor deprinși prin ea rodul dător de pace al dreptății” (Evrei 12.11). Vă rog, nu mă înțelegeți greșit. Nimeni n-ar susține că orice ispită sau boală la credincioși și-ar avea cauza într-un păcat nemărturisit sau neiertat. Aceasta nu este așa. Dar la orice boală sau dificultate ar trebui să ne întrebăm: De ce? De ce mi s-a întâmplat aceasta? De ce am parte de această experiență

Poate că dumneavoastră trebuie să faceți această experiență, ca un alt creștin să învețe ceva din ea. Poate că aveți parte de o problemă anume, ca marele har al lui Isus să poată să devină vizibil la dumneavoastră și Dumnezeu să fie glorificat prin felul răbdător prin care dumneavoastră treceți acest test. Sau Dumnezeu vă pune la încercare ca să vă atragă mai aproape de El decât sunteți în acest moment. Pe de altă parte, poate să fie și mâna pedepsitoare a lui Dumnezeu. Poate că Dumnezeu vrea să ascultați atent și să-I răspundeți. Întotdeauna când El procedează în felul acesta, Vechiul Testament folosește expresia: „Mânia Domnului s-a aprins împotriva lui Israel și i-a vândut.” Deci, Dumnezeu este afectat, ofensat de comportamentul nostru față de El și în mânia Sa paternă El poate să-Și ridice mâna și să ne pedepsească spre binele nostru și spre îndreptarea noastră, ca să putem să devenim „părtași ai gloriei” (1 Petru 5.1).

Vrem să observăm mai exact în ce constă pedeapsa? În ce a constat vina lor? Ei au fost vinovați că au trăit în mijlocul necredincioșilor, că s-au căsătorit cu ei și s-au închinat la dumnezeii lor. Apoi au fost atrași de un aspect exterior, influențat lumește; bărbatul tânăr ar face totul ca să placă fetei străine și apoi să se căsătorească cu ea. Apoi, în acest cămin nou, fata lumească aduce lucruri lumești, care vor umple inima tânărului bărbat, care încă Îl mai cunoaște pe Dumnezeu, într-adevăr, dar aceste lucruri vor deveni preponderente tot mai mult și mai mult în inima sa. Casa lui devine tot mai lumească, până când dumnezeii acestei lumi vor fi acasă acolo. Nu este așa? Nu se petrec lucrurile exact așa? Tu te căsătorești cu cineva care nu este mântuit și puțin timp după aceea te străduiești pentru tentații lumești și deja deschizi pentru lucrurile lumești ușa și poarta în casa ta. Nu durează mult și inima ta va tânji după lucrurile lumești, iar cauza lui Dumnezeu va ocupa tot mai puțin loc, până când, deodată, El este afară și chiar cititul Bibliei face parte din trecut. Interesele lumești vor ocupa locul lui Isus.

Dacă aceasta este experiența poporului lui Dumnezeu, cum îi va pedepsi Dumnezeu? Să fim atenți la răspuns:

Judecători 3.8: Și mânia Domnului s-a aprins împotriva lui Israel și i-a vândut în mâna lui Cușan-Rișeataim, împăratul Mesopotamiei (sau Aram-naharaim).

Chiar în acest loc și-a primit Avraam chemarea de la Dumnezeu. Este acel loc în care Îl auzim pe Dumnezeu minunat spunând: „Ieși din țara ta și din rudenția ta și din casa tatălui tău, în țara pe care ți-o voi arăta.” (Geneza 12.1) Cum arăta lumea din care a fost el salvat? Să ne punem noi înșine o întrebare: Din care lume am fost eu salvat? Cine era împăratul ei și care era numele lui? – „Întuneric”. Cușan înseamnă „întunecime” sau „întuneric”.

Să ne amintim de cei trei fii ai lui Noe: unul se numea Ham, și fiul cel mai în vârstă al acestuia era Cuș, care înseamnă „cel negru”, „cel întunecat”. A doua parte a numelui este Rișeataim, care înseamnă „răutate dublă”. Deci, acest om era împăratul Mesopotamiei și el este numit „Întuneric

de dublă răutate”. În primul capitol al Epistolei către Coloseni citim: „El ne-a eliberat din stăpânirea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Sale” (Coloseni 1.13). Deci, există o împărăție a întunericului, în contrast cu o „Împărăție a Fiului dragostei Sale”. Acum suntem copii ai luminii, dar înainte am aparținut împărăției întunericului. Avraam a aparținut odinioară țării Aram (Mesopotamia), care acum era stăpânită de „întunericul de dublă răutate”. Exact așa am aparținut noi odinioară acelei lumi vechi, împărăției întunericului, care este stăpânită de dumnezeul acelei lumi, de satan însuși. Dumnezeu Și-a pedepsit poporul pentru că a fost mândros pe el. Cum l-a pedepsit? El n-a spus: Vă voi trimite înapoi la locul de unde a venit Avraam. Voi nu mai sunteți potriviți să locuiți acea țară. Întoarceți-vă în Ur, în Caldeea. Nu. El nu i-a trimis înapoi de unde au provenit inițial. El i-a lăsat în țară, dar l-a adus pe împăratul acelei țări din care fusese chemat afară Avraam, ca stăpânitor în țara lor. El nu i-a trimis înapoi, în Ur, în Caldeea, ci l-a trimis în țara lor pe împăratul din Ur, din Caldeea. Și acest împărat din Aram (Mesopotamia) a trecut granița, a venit în țară, a stăpânit în țară peste poporul lui Dumnezeu și i-a subjugat.

Dumnezeu îngăduie întunericul

Ce vrea Dumnezeu să ne spună cu aceasta? Păi, aceasta, dragă frate, dragă soră: dacă ai legături așa de strânse cu lumea și dacă viața ta, inima ta și casa ta sunt pline de lucruri lumești, atunci Dumnezeu nu te va despărți. Tu ești mântuit, ești salvat pentru cer. Dumnezeu nu te va trimite înapoi în lume, spunând: Nu ești potrivit să fii o parte a poporului Meu.

Deci, ce va face? Ia seama: Dacă permiți ca lumea să ocupe un spațiu mare în viața și în casa ta, ca și în sentimentele tale, atunci lumea, din care ai fost salvat, va trece granița în locul unde te afli acum și te va înrobi. Înainte de mântuire, lumea stăpânea peste tine în împărăția întunericului. Dacă tu, ca și creștin – metaforic vorbind – te așezi la masă cu lumea, te asociezi cu ea, te căsătorești în ea, idolatrizezi lucrurile acestei lumi, atunci Dumnezeu poate să îngăduie ca acea lume, sistemul de întuneric de dublă răutate, să triumfe asupra ta, să pătrundă în casa ta, în inima ta, în viața ta, până când acea lume, din care ai fost salvat mai înainte, devine din nou stăpânul tău. Deci, cu toate că este adevărat că ai fost salvat din această lume pentru cer, Dumnezeu îngăduie lumii să-l subjuge pe poporul Său, dacă acesta s-a dedicat de tot lumii – până când el se întoarce spre Dumnezeu cu strigătul de ajutor, ca să-l scape de lume.

În aceste versete din Judecători 3, ei erau în primul rând preocupați de lume; ei voiau să fie prieteni buni cu ea, voiau să se asocieze cu ea, voiau să se închine împreună cu lumea. Atunci, Dumnezeu spune: Voi doriți această lume? Am să v-o aduc până la ușa casei voastre. Voi aduce la ușa casei voastre întunericul de dublă răutate și veți geme sub povara stăpânitorului acestei lumi, până veți striga: O, Doamne, salvează-mă de atitudinea mea lumească!

Dragi frați și surori în Domnul, poate că a existat și în viața voastră o zi când ați fost împreună pe genunchi ca pereche proaspăt căsătorită, ca să-I mulțumiți lui Dumnezeu pentru bunătatea Sa. Pe podea nu era niciun covor, exista doar puțină mobilă în locuința voastră. Știați că Dumnezeu vă conduce, că în El ați fost legați ca soți și că puținul pe care-l aveți Îi aparținea lui Dumnezeu; Isus Hristos era punctul central al vieții voastre. Pe atunci, lucrurile lumești nu jucau niciun rol în viața voastră. Dar apoi, anii au trecut, Dumnezeu a fost bun cu voi. Pe parcursul vremii v-ați bucurat de tot mai multe binefaceri ale lui Dumnezeu în viața voastră. Și în același timp, cu totul imperceptibil, a fost o adaptare furișă la lume. La început, o ușă mică a fost deschisă în casa voastră pentru lume. Cu cât a fost mai mare rolul lumii, cu atâta a fost mai mic rolul lui Dumnezeu în viața voastră, până când momentele devoționale din familie și rugăciunea comună au dispărut. Și studiul biblic personal a căzut victimă schimbării. Și în locul lor, treptat, lucrurile lumii și-au ocupat locul. Până în acel moment – dacă ești sincer față de tine însuși, în prezența

lui Dumnezeu -, în care recunoști că problema propriu-zisă a vieții tale stă în atitudinea ta lumească.

Dragi prieteni, stau cumva lucrurile așa acasă la tine sau la mine? Priviți înapoi la viața voastră. A existat o vreme când Dumnezeu v-a salvat pentru prima dată (poate că a fost perioada dinainte să fi fost căsătoriți), când Isus a fost totul în viața voastră. Este posibil ca aceasta să fi mers atât de departe, încât unele lucruri pe care le-ați făcut atunci, astăzi să vi se pară ridicol de exagerate. Ați procedat așa pentru că-L iubeați pe Domnul. În decursul anilor, conștiința voastră s-a tocit tot mai mult, lumea a ocupat un spațiu tot mai mare, ați făcut progresiv compromisuri, până când conștiința voastră, sensibilă odinioară, a devenit ca arsă cu un fier încins. Și în inima voastră, în gândurile voastre, în speranțele voastre intrase lumea.

Mă repet: A existat o zi când Domnul v-a încredințat copii, pe care trebuia să-i creșteți pentru El și voi i-ați apărat de lume. Dar apoi, în decursul anilor au existat tot mai multe compromisuri, ca ei să nu fie niște excentrici în ochii lumii și ca să le procurați prestigiu în cercurile lumești, ca tu să te poți gândi plin de bunăvoință la familia ta și la bunăstarea lor, la ceea ce au realizat ei. Dar amărăciunea constă în aceasta: ei s-au alăturat lumii. Dacă lăsăm lumea să intre în viața noastră, ca indivizi sau ca și părtășie (ca cea dintre soț și soție), atunci Dumnezeu ne pedepsește prin aceea, că îngăduie împărăției lumești a „întunericului de dublă răutate” să ne subjuge – acelei împărății din care El ne salvase deja înainte.

După părerea mea se poate întâmpla ca în viața unui credincios sau a adunării să existe o perioadă în care Dumnezeu acordă lumii intrarea, cel puțin într-o mică măsură. Și apoi puțin mai mult, că doar nu dorim să fim prea lumești. Dar într-un anumit punct, Dumnezeu va permite pedeapsa prin împărăția „de dublă răutate” și El spune: Ați vrut lumea – o aveți aici! Bărbatul sau femeia care mai înainte trăiau cu Dumnezeu, care cochetează cu lumea, ei se găsesc dintr-odată în strânsoarea fermă a lumii și nu pot să scape de ea. Aceasta este pedeapsa lui Dumnezeu. Dacă ne agățăm de lume, Dumnezeu va îngădui lumii să ne închețeze. Dacă ne jucăm cu lucruri pe care le numim „lume”, atunci Dumnezeu îi va permite să ne înghită. El o va face pur și simplu prin aceea, că ne dă ce vrem. O pedeapsă îngrozitoare, nu-i așa?

Poate că cineva, care stă singur – în timp ce partenerul doarme – citește acest text și tânjește retrospectiv după acele zile ale apropierei de Dumnezeu de atunci, după acea distanță față de lume, pe care a avut-o cândva? Poate există un soț sau o soție care citesc aceasta și găsesc că este foarte dificil să fie sinceri unul față de celălalt și să spună: Ascultă, iubito, noi am pierdut ceva. Avem, într-adevăr, toate lucrurile, dar am lăsat și lumea în casa noastră și am pierdut prezența lui Isus. Cine este suficient de sincer ca să recunoască în prezența lui Dumnezeu, că a cedat lumii primul loc și consecințele sunt catastrofale?

Vrem să fim eliberați?

Vedem cum Și-a adus Dumnezeu poporul în punctul acesta, când ei au stat opt ani sub stăpânirea lui Cușan-Rișeataim. Opt este, după cum știm, numărul noii creații, numărul noului început. După ce gemuseră sub povara lumii din care Avraam fusese eliberat, ei au strigat la Domnul după izbăvire. Ce zi ar fi aceasta în viața noastră, când credincioșii ar striga către Dumnezeu după izbăvire de sub implicarea lor lumească. Ce bine ar fi dacă ar striga tare, ca lumea să poată să-și piardă stăpânirea în inimile, în viața și în casele lor, ca astfel să fie așa de liberi față de lume, cum a intenționat Dumnezeu: „Dar departe de mine să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume.” (Galateni 6.14)

Nu avem noi adânc în inimile noastre această dorință, să fim eliberați de lanțurile noastre lumești? Nimeni în Adunarea lui Dumnezeu nu trăiește așa de evlavios cum ar trebui; nimeni așa de despărțit de lume cum ar trebui. Fiecare dintre noi poate să constate în viața sa, în retrospectivă, că lumea a pătruns la el, cu toate că nu ar fi trebuit niciodată. Dacă Dumnezeu ne-ar putea duce acolo unde Și-a dus poporul: „Ei au strigat către Domnul”! Acesta ar fi un moment formidabil în bisericile noastre, ale noului legământ, dacă am putea să strigăm către Domnul pentru eliberare de atitudinea noastră lumească, încât să recunoaștem din nou că între noi și lume stă crucea.

Când poporul lui Dumnezeu a ajuns în acest punct, se spune:

Judecători 3.9: Domnul a ridicat fiilor lui Israel un salvator, care i-a salvat.

Sună bine, nu-i așa? Vrei tu, fratele meu în Domnul, să fii eliberat de lume? Și tu, dragă soră în Domnul, vrei și tu lucrul acesta? Eu nu vorbesc acum despre mântuirea ta veșnică, ci despre atitudinea ta lumească. Dumnezeu a ridicat un salvator. Acești judecători sunt o previziune spre Domnul Isus. Așa cum putem vedea mai departe în cartea Judecători, acești judecători sunt și o imagine pentru bătrânii (prezbiterii) din timpul nostru. Și, dragi bătrâni, vreau să mă adresez vouă și mie deopotrivă. Ești tu un salvator de influența lumească? Poporul lui Dumnezeu are nevoie de salvatori, eliberatori, conducători. Salvatori, eliberatori, conducători din robia lumească.

Înșușirile lui Otniel și ale unui bătrân

1. Harul trăit

Pe cine l-a ridicat Dumnezeu? Pe Otniel. Otniel are o preistorie foarte interesantă. Putem afla că Otniel era fiul lui Chenaz, aceasta înseamnă că provenea din familia Chenaz. Dacă ne întoarcem în cartea Geneza, atunci constatăm că acesta era numele unei rude de-a lui Esau (Geneza 36.11). Se căsătoriseră aceste rude ale lui Esau într-o familie din seminția lui Iuda și deveniseră o parte integrantă a lui Iuda? Eu găsesc că aceasta este o imagine potrivită pentru tine și pentru mine. N-ai venit tu în contact cu Esau, dragă frate? Și cu toate acestea faci parte din seminția lui Iuda, seminția laudei, care Îi cântă cântări de laudă lui Dumnezeu. Și astfel, aici este vorba în primul rând despre Caleb și Otniel, cel care era înrudit cu el: ei aparțineau lui Chenaz. Ei au relații de rudenie cu Esau, omul cărnii, dar prin harul lui Dumnezeu au fost uniți cu seminția lui Iuda, ca să cânte împreună cu el cântări de laudă. – Fiecare dintre noi are această legătură cu Esau, cu carnea veche. Prin har nemeritat am putut să-L recunoaștem pe Isus Hristos ca Mântuitor al nostru și cântăm și noi cântări de laudă ca mulțumire pentru eliberarea noastră.

Să privim persoana lui Otniel din Judecării 1.10:

Judecători 1.10: Și Iuda a mers împotriva canaanitilor care locuiau în Hebron (numele Hebronului a fost mai înainte Chiriath-Arba) și i-au lovit pe Șeșai și pe Ahiman și pe Talmai.

2. Părtășie cu Dumnezeu

El este adus în legătură cu Hebron. Hebron este locul legământului, locul părtășiei, al contactului cu Dumnezeu. Ce experiențe ai făcut tu privind părtășia cu Dumnezeu, dragă prezbiter? Ce știi despre apropierea autentică a lui Dumnezeu, despre a fi una cu El? Îți amintești că Avraam a fost un mare eliberator: el l-a scos pe Lot din Sodoma și l-a salvat astfel de bătaia dintre stăpânitorii acestei și acelei lumi. Unde fusese el mai înainte? La Hebron, locul părtășiei. Cum stă treaba cu relația ta cu Domnul, dragă prezbiter? Nu vreau să spun cum ești în părtășie cu frații și surorile;

pentru că fără acest fel de părtășie n-ai putea să fii, de fapt, prezbiter. Nu, ce vreau să spun este următorul lucru: Ce ai experimentat în părtășia strânsă cu Dumnezeu? Dar despre experiența de a fi una cu Dumnezeu? Ai tu cu adevărat o părtășie profundă cu Domnul? Stai tu și în timpul zilei în contact permanent cu Domnul? Ești și tu, în acest sens, un om din Hebron? Ca să fii un supraveghetor cu adevărat folositor peste Adunarea lui Dumnezeu, trebuie să știi ce înseamnă să asculți de Dumnezeu, să asculți de Isus Hristos. Tu trebuie să știi ce înseamnă să ai părtășie cu Dumnezeu, să duci o viață sfințită, cum poți să fii acasă în prezența Sa. Dragă frate, fără această premisă nu vei putea să scoți niciodată Adunarea lui Dumnezeu din orientarea sa lumească. Numai bărbatul care slujește în Locul Preasfânt poate să aprecieze valoarea lucrurilor dumnezeiești. Avraam a putut să facă aceasta. Ce era important pentru Lot? Cetățile din câmpie, care au fost judecate mai târziu. Dragi prezbiteri, este patria voastră spirituală în Hebron? Dacă veniți la adunare, dacă acolo sau în zi de lucru întâlniți frații și surorile de credință, veniți voi atunci ca bărbați care cunosc părtășia cu Dumnezeu?

3. Dragostea pentru Domnul

Există un al treilea lucru care se poate descoperi despre Otniel. Era un bărbat care a fost provocat să cucerească o cetate și el a cucerit-o, pentru că iubea o fată pe nume Acsa. Cucerirea cetății i-a reușit prin dragoste curată și adevărată:

Judecători 1.10-15: Și Iuda a mers împotriva cătăniților care locuiau în Hebron (numele Hebronului a fost mai înainte Chiriati-Arba) și i-au lovit pe Șeșai și pe Ahiman și pe Talmai. Și de acolo a mers împotriva locuitorilor Debirului (și numele Debirului a fost mai înainte Chiriati-Sefer. Și Caleb a zis: „Celui care va bate Chiriati-Seferul și-l va lua îi voi da de soție pe Acsa, fiica mea“. Și Otniel, fiul lui Chenaz, fratele cel mai mic al lui Caleb, l-a luat; și i-a dat de soție pe Acsa, fiica sa. Și a fost așa: când a venit ea, a stăruit de el să ceară un ogor de la tatăl ei. Și ea s-a dat jos de pe măgar; și Caleb i-a zis: „Ce vrei?“ Și ea i-a zis: „Dă-mi o binecuvântare, pentru că mi-ai dat un pământ din sud; dă-mi și izvoare de apă“. Și Caleb i-a dat izvoarele de sus și izvoarele de jos.

Întrebarea mea pentru tine nu este, dacă tu îți iubești sincer soția, ci dacă Îl iubești pe Domnul Isus Hristos cu adevărat. Aceasta este cerința de bază pentru orice supraveghetor în adunare. La sfârșitul Evangheliei după Ioan se spune: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?“ (Ioan 21.17). Paște oile Mele, paște mieluseii Mei! Aceasta a fost condiția de bază: Mă iubești? Nimeni n-ar trebui să fie convins, împins sau silit ca să fie supraveghetor. Adevăratul supraveghetor o va face din dragoste. Și pe primul loc n-ar trebui să stea dragostea pentru frații și surorile de credință, ci dragostea pentru Domnul. „Mă iubești?“ – atunci paște oile Mele! Ești tu într-adevăr un prezbiter, pentru că ai găsit plăcere în funcția aceasta? Pentru că titlul te măgulește sau pentru că poți organiza bine? Sau Îl iubești cu adevărat pe Domnul? Fă să-ți fie limpede că toți membrii Adunării sunt oi ale Domnului. Te vei purta foarte îngăduitor cu ele, dacă vei ține cont de prețul pe care L-a plătit El pentru ele. Fiecare oaie în parte este prețioasă.

4. Să cunoaștem Cartea

Și încă un lucru mă frapează. Otniel a bătut cetatea cu numele Chiriati-Sefer cu puterea dragostei sale pentru Acsa și apoi a redenumit această cetate Debir (Judecători 1.11). Chiriati-Sefer înseamnă „Cetatea cărții“. Numele ei a fost apoi schimbat în Debir, „Cuvântul lui Dumnezeu“.

Supraveghetorii din Adunare, prezbiterii, trebuie să fie bărbați care cuceresc „Cetatea cărții“. Dragă frate, dacă ai cucerit cetatea cărții pentru tine, atunci, această Carte trebuie să fie pentru tine Cuvântul lui Dumnezeu. Fii sincer! Ai cucerit deja cetatea cărții? Toți prezbiterii în sensul Noului Testament trebuie să fie apti pentru învățătură. Aceasta nu trebuie să însemne că fiecare

trebuie să aibă și darul predicării, dar tu trebuie să cucerești Cartea, trebuie s-o cunoști. Cum vrei să conduci corect adunarea, dacă n-o cunoști? Cum vrei s-o eliberezi din implicarea ei lumească, dacă nu cunoști Cartea? Orice supraveghetor trebuie s-o cunoască!

Cum stă treaba la voi, tinerilor, cât de departe ați ajuns cu cunoașterea Bibliei? Câte ore pe zi petreci tu cu ea, cât de zelos o studiezi? Ești în stare să te descurci cu ea, s-o înțelegi, să interpretezi corect un pasaj biblic, să-l clasifici în context? Ce ar fi dacă ar veni deodată la tine un membru al adunării și ar spune: Tocmai am o problemă. Poți să mă ajuți mai departe cu ajutorul Cuvântului lui Dumnezeu? Doar cunoști Biblia.

Numai înțelepciunea lumească nu va ajunge. Ca să spui: Fă ceea ce am făcut noi întotdeauna în situația aceasta – nu va ajunge. Ca să spui: Părinții noștri au făcut-o în felul acesta sau acela – nici aceasta n-o să ajungă. În creștinătate se spune adesea: Aceasta am făcut-o deja mereu așa. Tu trebuie să cunoști Cartea și pe această bază trebuie să poți să arăți ce este corect. – Otniel a cucerit cetatea cărții.

N-am dreptate, voi, bărbați tineri, când spun că avem o problemă, și anume, o lipsă de bărbați care au cucerit Cartea pentru ei înșiși? Luați Cartea în mână, petreceți timp cu ea, lucrați cu ea, osteniți-vă să cunoașteți cu adevărat Cartea! Dacă puteți să explicați în context ce spune această Carte, atunci lucrul acesta este elementar de important, dar nu este totul. Dacă sunteți așa de departe, încât să puteți să redați semnificația și intenția pasajelor biblice, atunci mai trebuie adăugat și altceva. Cartea aceasta trebuie să devină pentru voi Cuvântul lui Dumnezeu. Voi ați putea să priviți această Carte ca pe un tratat de algebră sau ca pe cel mai nou manual de matematică. Dar în această Carte se ascunde mai mult. Este Cuvântul lui Dumnezeu pentru sufletul tău. Din ea îți vorbește Dumnezeu. În fața paginilor Ei trebuie să tremuri. Dumnezeu este aproape de cei care tremură în fața Cuvântului Său.

Frați și surori, este aceasta semnificația Cărții și pentru voi? Pentru mine? Numai bărbații care prețuiesc și evaluează astfel Cuvântul pot să salveze Adunarea lui Dumnezeu de caracterul ei lumesc.

5. O soție după gândul lui Dumnezeu

Mai este încă ceva de spus despre Otniel: El n-a mers sub un „jug străin” (compară cu 2 Corinteni 6.14). El nu numai că s-a căsătorit cu o femeie din poporul lui Israel, ci ea era și o femeie care gândea și simțea spiritual. Astfel i-a spus soțului ei: Cere tu pentru mine: și ea și-a încurajat astfel soțul la rugăciune [se referă la Judecători 1.14a: „Și a fost așa: când a venit ea (Acsa), a stăruit de el {după alte traduceri: a stăruit el de ea}, să ceară un ogor de la tatăl ei”]. Dar nu numai aceasta, pentru că atunci când și-a întâlnit tatăl, ea a spus: „Pentru că mi-ai dat un pământ din sud, dă-mi și izvoare de apă!” (Judecători 1.15).

Ce fel de soție ai tu, dragă frate? Cum trebuie să fie fata cu care vrei să te căsătorești? Dacă studiem pasajele din Noul Testament care vorbesc despre prezbiteri, acolo sunt amintite întotdeauna soțiile lor. Spune-mi, te-ai căsătorit cu o creștină credincioasă? Mai mult decât atât, te-ai căsătorit cu o femeie spirituală? Te încurajează soția ta la rugăciune? Te-ai căsătorit cu o femeie care s-a bucurat deja de darurile țării din sud, dar dorea și mai mult, care tânjea după izvoare de apă? Ai tu o asemenea soție? Dacă da, atunci ești un bărbat cu adevărat fericit și aduci cu tine una dintre condițiile pentru funcția de prezbiter. Bărbatul căruia îi lipsește aceasta are un dezavantaj evident în viața lui, dacă este vorba să conducă Adunarea lui Dumnezeu ca prezbiter.

Deci, așa este descris în Judecători 3 bărbatul Otniel, pe care Dumnezeu l-a ridicat ca să-I salveze poporul. Unde sunt Otniel-ii zilelor noastre? Unde sunt Otniel-ii, bărbații cu însușirile sale, pe

care Dumnezeu îi va trimite astăzi ca să salveze poporul Său din constrângerea lumească?

Înșușirea remarcabilă a lui Otniel era aceasta: el nu a făcut ce făcuse poporul. Ei se duseseră și se căsătoriseră cu fiii și fiicele țării și în aceasta a stat începutul legăturii lor cu lumea. El își alesese soția după Cuvântul lui Dumnezeu și pentru Dumnezeu. El și soția sa au mers pe calea cea bună. Acest bărbat, care cunoștea Cuvântul lui Dumnezeu, a putut să conducă poporul lui Dumnezeu. El a „cucerit” Cartea. Pentru el ea devenise Cuvântul lui Dumnezeu.

Cum devenim un Otniel?

Dacă reflectezi asupra acestor lucruri, atunci fă o legătură între Otniel și acest capitol din cartea Judecători, cu un pasaj din 1 Ioan 2.14-17. Acolo îi vei găsi pe Otniel-ii Noului Testament. Aici citim: „V-am scris, tinerilor” – acesta este Otniel, nu-i așa? Numele său înseamnă „Leul lui Dumnezeu”, adică „un bărbat puternic pentru Dumnezeu” -, „pentru că sunteți tari” – ce îi face tari pe bărbații tineri? – „și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi”. Ca la Otniel. El a cucerit cetatea cărții, Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul a rămas în el. Aici nu este vorba atât despre bărbați tineri trupește, ci despre faptul, dacă am recunoscut și am apreciat Cartea ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu. Ne-a făcut ea tari și ne-a ajutat totodată să-l biruim pe potrivnic? Otniel a fost un astfel de bărbat. Dumnezeu îi poate folosi pe oamenii ca el, ca să elibereze pe poporul Său din încătușarea de lume.

Ioan încă mai vorbește bărbaților tineri, când continuă: „Nu iubiți lumea, nici cele din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Pentru că tot ce este în lume: pofta cărnii și pofta ochilor și trufia vieții, nu sunt din Tatăl, ci sunt din lume. Și lumea trece, și pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne pentru eternitate”. Acestor bărbați, cu convingeri ca ale lui Otniel, li se spune: „Nu iubiți lumea!” Ei vor sta în Adunarea Sa ca bărbați tineri spirituali și vor putea acționa ca eliberatori. Și atât bărbații tineri, cât și cei mai în vârstă au devenit tari prin aceea, că a rămas în ei Cuvântul lui Dumnezeu și potrivnicul a fost biruit și ei au spus „nu” față de lume. Astfel de bărbați va ridica Dumnezeu ca să elibereze pe poporul Său din robia lumii.

Încă un cuvânt către ceilalți frați și surori și prezbiteri. Numai unii dintre voi sunt prezbiteri, dar *toți* credincioșii sunt în primejdie să se dedice lumii și cu toții suntem chemați să biruim lumea. Deci, ce să facem? – Petreceți timp în Hebron! Testați-vă dragostea pentru Domnul! Învățați să cunoașteți Cartea! Cutremurați-vă înaintea ei, ca înaintea Cuvântului lui Dumnezeu! Atunci, puterea instructivă a acestei Cărți, ca și în cazul lui Otniel, umplut de Duhul Sfânt, va alunga caracterul lumesc din inimile noastre, din familiile noastre și din relațiile noastre omenești.

După ce Otniel a eliberat poporul lui Dumnezeu din robia sa, țara s-a bucurat de pace timp de patruzeci de ani, până la moartea sa. – Dacă poporul lui Dumnezeu din zilele noastre va fi eliberat din înrobirea sa lumească, atunci și adunările vor afla pacea, bunăstarea și binecuvântarea lui Dumnezeu. Noi vom trăi apropierea lui Dumnezeu într-un fel niciodată cunoscut și Isus Hristos va fi totul pentru noi.